

Nr 79.

Av herrar **Igel** och **Mossberg**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående vissa ändringar i gällande stadga om skjutsväsendet.

Vid de under föregående år förrättade skjutsentreprenadauktionerna för perioden 1919—1923 har det i flera län visat sig möta stora svårigheter att erhålla rimliga entreprenadanbud. Härtill har med säkerhet, utom rådande svåra och oberäkneliga tidsförhållanden, nedslående erfarenheter för skjutsentreprenörerna vid tillämpningen av vissa bestämmelser i den sedan år 1914 gällande nya skjutsstadgan bidragit.

Sålunda måste stadgandet i § 5, att skjutsdygnet räknas från klockan 6 eftermiddagen det ena dygnet till samma tid det andra, anses synnerligen betungande. Det förekommer ofta vid skjutsstationerna, att, sedan under dagens lopp det bestämda antalet skjutsar utgjorts, nya skjutsar efter klockan 6 e. m. påkallas, vilka skjutsar på grund av stadgans bestämmelser inom kort frist måste utgöras, trots att hästarna icke kunnat beredas nödig vila. Åtskilliga utvägar kunna tänkas för att råda bot på ifrågavarande missförhållande, som mången gång måste rubriceras under djurplågeri. Enklast torde vara att bestämma skjutsdygnets början till klockan 6 förmiddagen. Då det emellertid kan tänkas, att härigenom svårigheter kunna uppstå för verkligt angelägna resor under dygnets senare del, torde böra stadgas, att exempelvis tjänstemän, läkare m. fl. må inom viss tid erhålla skjuts, även om fastställt antal hästar utgått. Rimligt synes vara att skjuts, som till sin huvudsakliga del faller inom tiden 6 e. m.—6 f. m., betalas med något förhöjd lega. Härigenom skulle nattliga nöjesresor till och från dansbanor o. d. i betydande grad inskränkas. Skjutsstadgans begrepp »resande» är nämligen synnerligen tånjbart.

Ett annat stadgande, som också kan föranleda till djurplågeri, är bestämmelsen i § 23 angående åkdons belastning vid skjuts efter en häst jämförd med den i § 28 föreskrivna skjutstiden. Att på 3 timmar

och 8 minuter fordra transport av cirka 240 kg. 25 kilometer med en häst, i vilket väglag som helst, är obilligt.

Belastningsbestämmelserna för åkdon i § 23 synas ävenledes vara alltför stränga. Denna § fastslår, utan angivande av åkdonets art, att åkdon får belastas med en tyngd, skjutskarlen oberäknad, av 160 kg. I ett tvåhjuligt åkdon (gigg e. d.) kunna alltså utom skjutsaren 2 personer fordra att få åka, om den ene nöjer sig med att sitta i den andres knä. Dylik belastning tål emellertid en gigg icke vid utan att taga skada.

Dessutom torde kunna sägas, att en avgiftsfri befordran av intill 80 kg. resgods är väl dryg. Då järnvägarna medgiva en frivikt av 25 kg. utom handbagage, synes viktgränsen böra sättas vid 40 kg.

Med anledning av vad ovan anförts tillåta vi oss föreslå, att riksdagen ville besluta att ingå till Kungl. Maj:t med underdånig anhållan, att Kungl. Maj:ts nådiga stadga om skjutsväsendet av den 22 juni 1911 måtte ändras därhän,

att skjutsdygnet (§ 5) räknas från klockan 6 f. m. till samma tid nästa dag,

att legan för skjuts, som till sin huvudsakliga del faller inom tiden 6 e. m.—6 f. m., höjes med 50 %,

att åkdon (§ 23) icke må, med mindre entreprenör det medgiver, belastas med större tyngd av resande och resgods än 120 kg.,

att för överskjutande resgodsvikt får uttagas $\frac{1}{2}$ maximilega för varje påbörjat 40-tal kg., samt slutligen

att vid svårt väglag (§ 28) resande icke kan fordra skynsamare fortkomst än $1\frac{1}{2}$ timme på milen.

Stockholm den 24 januari 1918.

J. P. Igel.

Albert Mossberg.